

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันนี้มีการขยายตัวและเติบโตอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การสื่อสาร และเทคโนโลยี ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายต่อสังคม วัฒนธรรม และส่งผลกระทบต่อปัญหาต่าง ๆ ในสังคมไทย โดยเฉพาะปัญหาทางด้านพฤติกรรม การกระทำผิด ต่อสังคม วัฒนธรรมและกฎหมายของประชากรไทย (หรรษา แก้วพูลปกรณ์, 2541, หน้า 2) ซึ่งนับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ ดังที่เห็นปรากฏตามสื่อมวลชนทุกประเภท ทั้งทาง หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ซึ่งมีข่าวอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ที่มีความโหดร้าย รุนแรงอยู่เป็นประจำ แต่ที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง คือ ข่าวพฤติกรรม การกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กที่อยู่ในวัยเรียน โดยจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง (ธีรารัง ทศนาญชลิ และคณะ, 2528, หน้า 1-5) มีการประพฤตินเป็นนักเลง อันธพาล และทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับบาดเจ็บ หรือสูญเสียอวัยวะ

ปัจจุบันการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น เป็นปัญหาสังคมที่ทวีจำนวนและระดับของความรุนแรงมากขึ้น ที่สำคัญคือเป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อคนในสังคมทุกระดับ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคม คือ การประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ทำร้ายร่างกาย การข่มขืนกระทำชำเรา และการฆ่าหรือพยายามฆ่า สถิติดังกล่าวส่วนใหญ่มิมีแนวโน้มเพิ่มจำนวนมากขึ้น (สุกมล วิภาวิพลกุล, 2549) สอดคล้องกับ อำพน กิตติอำพน เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) กล่าวว่าปี 2550 มีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นจำนวน 50,767 คดี โดยเพิ่มขึ้นจากปี 2549 ที่มีจำนวน 44,440 คดี ซึ่งเด็กและเยาวชนกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีชีวิตและร่างกายเพิ่มขึ้นอย่างมาก (สภาพัฒน์ สัสังคมเสื่อมเยาวชนก่อคดีเพิ่ม, 2549) และจากการสำรวจข้อมูลของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2550) จากกลุ่มเสี่ยงอายุระหว่าง 13 - 18 ปี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 จำนวน 283,793 คน พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก คือพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยมีการพกอาวุธไปโรงเรียน เช่น ปืนปากกา ระเบิดมือ คัตเตอร์ เพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย และบางคนพกไปเพื่อไปทำร้ายผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับ สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญที่ได้ทำการสำรวจ ความเสี่ยงในการใช้ความรุนแรงเพื่อการแก้ปัญหานักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,226 คน เมื่อวันที่ 11 - 14

มิถุนายน พ.ศ.2546 พบว่าในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา มีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 19.2 เคยทะเลาะวิวาทกับเพื่อนร่วมสถาบัน ร้อยละ 17.1 เคยทะเลาะวิวาทกับคนอื่นนอกสถาบัน ด้วยสาเหตุสำคัญได้แก่ เกิดอาการหมั่นไส้ การไม่ชอบหน้ากัน การดูหมิ่นสถาบันการศึกษา การแย่งแฟน และการกระทบกระทั่งทางร่างกายและวาจา และนักเรียนที่ทะเลาะวิวาทกับคนอื่นนอกโรงเรียน มีถึงร้อยละ 62.4 ที่คิดจะไปทำร้ายคนที่ทะเลาะด้วย ที่เหลือร้อยละ 15.2 ไม่แน่ใจ และที่ไม่คิดจะทำร้ายมีเพียงร้อยละ 22.4 รวมทั้งนักเรียนที่มีความคิดว่าอยากจะพกพาอาวุธติดตัว เช่น ปืนหรือมีด มีร้อยละ 21.1 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยที่นักเรียนที่เคยมีปัญหาเรื่องการทะเลาะวิวาทมีสูงถึงร้อยละ 34.1 ที่ต้องการพกพาอาวุธ ซึ่งนักศึกษาอาชีวศึกษาประมาณครึ่งหนึ่งมีทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทว่าเป็นสิ่งดี มีเพียงประมาณร้อยละ 10.6 เท่านั้นที่มีความคิดว่าการทะเลาะวิวาทเป็นสิ่งไม่ดี (สมภพ เรื่องตระกูล, 2543, หน้า 189) และเมื่อวันที่ 5 - 21 มิถุนายน 2549 ได้ทำการสำรวจเรื่อง สื่อโทรทัศน์กับการใช้ความรุนแรงในกลุ่มเยาวชนกรณีศึกษานักเรียนและนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 14 - 25 ปี จำนวน 1,569 คน พบว่าความคิดเห็นต่อความเหมาะสมในการกระทำที่รุนแรงตอบได้กลับคืนถ้าถูกรังแกหรือถูกทำร้าย กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 52 เห็นสมควรตอบได้กลับคืน และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 64.2 เคยใช้ความรุนแรงตอบโต้ผู้อื่นและแก้แค้นบ้างเล็กน้อย (โครงการข่าวสารทิศทางประเทศไทย, 2549) ซึ่งสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ ได้ทำรายงานสุขภาพคนไทยประจำปี 2548 พบว่าความรุนแรงในวัยรุ่นในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา มีการใช้ความรุนแรงในกลุ่มวัยรุ่นไทยสูงขึ้นอย่างผิดสังเกต (ใจไทย 1 ใน โลก, 2549) ซึ่งสอดคล้องกับ รายงานของกองบัญชาการตำรวจนครบาลเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2546 ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2547 เกิดเหตุการณ์วัยรุ่นยกพวกตีกันมากกว่า 3,000 ครั้ง (โครงการข่าวสารทิศทางประเทศไทย, 2549) การใช้ความรุนแรง การก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายกันในอดีตส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นกับนักศึกษาที่เรียนสายอาชีวศึกษาเป็นส่วนใหญ่เกิดขึ้นทั้งในสถาบันการศึกษาและระหว่างสถาบันการศึกษา ปัญหาการใช้ความรุนแรงของนักเรียน นักศึกษานั้นมิใช่ปัญหาใหม่ ความจริงปัญหาการก่อความรุนแรงของวัยรุ่นดำรงอยู่ในสังคมไทยมาช้านาน ข่าวการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นมีปรากฏออกมาเป็นระยะ ๆ ในหลายลักษณะ นับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น จากการชกต่อยไล่ตีกันก็รุนแรงถึงขั้นประหัตประหารกันด้วยอาวุธ ซึ่งไม่เพียงแต่จะทำร้ายคู่อริเท่านั้นแต่ยังทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายไปด้วย (हरररररर แก้วพูลปรกรณ์, 2541, หน้า 3) อีกทั้งกระทำอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ และไม่เกรงกลัวต่อความผิดทางสังคมและกฎหมายบ้านเมือง ผลจากการกระทำดังกล่าว ทำให้เกิดการบาดเจ็บ ทรัพย์สินเสียหาย สูญเสียอนาคตทางการศึกษาหรืออาจรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิต พฤติกรรมที่เป็น

ปัญหาเหล่านี้ล้วนก่อให้เกิดการสูญเสียกำลังคนที่มีคุณภาพของสังคมไทยต่อไปในอนาคตอย่างน่าเสียดาย ซึ่ง สมชาย จักรพันธุ์ (2548) กล่าวว่า “การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นไทยในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ การใช้ความรุนแรงเป็นทางออกในการแก้ไขปัญหา การทำร้ายผู้อื่น การก่ออาชญากรรมการยกพวกตีกัน การล່วงละเมิดทางเพศเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อจิตใจ โดยเฉพาะต่อสถานะสุขภาพจิตในระดับบุคคลครอบครัวและสังคมที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ก่อนที่เด็กและเยาวชนไทยจะกลายเป็นกลุ่มคนนิยมความรุนแรงจนทำลายวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของสังคมไทย” (วัยรุ่นไทยซึมซับความรุนแรงจากสื่อ, 2550) วัยรุ่นเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งของชาติ เพราะเป็นผู้ที่จะต้องเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปอนาคตของชาติจึงขึ้นอยู่กับความประพฤติของวัยรุ่น หากวัยรุ่นมีความประพฤติที่เหมาะสมเมื่อเติบโตขึ้นก็จะเป็นพลเมืองที่นำความเจริญมาสู่ประเทศช่วยกันพัฒนาสังคมไปในทางที่ดีได้และถ้าได้พัฒนาตนเองให้สามารถติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม ปรับตัวได้เมื่อเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานต่าง ๆ และรู้จักใช้สิทธิของตนได้อย่างถูกต้องก็จะทำให้วัยรุ่นสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (นฤมล สิริวิทย์, 2532, หน้า 2) วัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่เป็นช่วงวัยที่ต้องมีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงภายในตัวของวัยรุ่นเองและการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมรอบตัว (หรรษา แก้วพูลปกรณ, 2541 หน้า2)จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มากมายและต้องอาศัยการปรับตัวใหม่ในหลาย ๆ ด้านเหล่านี้ ประกอบกับสถานะการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายของการเข้าสู่วัยรุ่นทำให้เกิดความสับสน ไม่แน่ใจ ไม่ปลอดภัย และมีอารมณ์ที่แปรปรวนง่าย มีอารมณ์รุนแรง ขาดการควบคุมอารมณ์ที่เหมาะสม มักแสดงออกทางอารมณ์อย่างเปิดเผย ลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นที่มักส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น ความวิตกกังวล ความอิจฉาริษยา ความกลัว ความรู้สึกผิด ความทุกข์โศก และความโกรธ เป็นต้น (พรพิมล เจียมนาครินทร์, 2539, หน้า 13-14) สำนักวิจัยเคแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2549) ได้ทำการสำรวจความเสี่ยงในการใช้ความรุนแรงเพื่อการแก้ปัญหาของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,226 คน เมื่อวันที่ 11 - 14 มิถุนายน พ.ศ. 2546 พบว่า นักเรียน ร้อยละ 49.7 ไม่มั่นใจว่าตนเองจะสามารถควบคุมอารมณ์ได้ ถ้าหากเกิดมีความรู้สึกโกรธหรือบันดาลโทสะขึ้นมา ในขณะที่ร้อยละ 39.1 มั่นใจว่าจะควบคุมได้ และร้อยละ 11.2 ไม่มีความเห็น และเมื่อมีอารมณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นก็จะแสดงออกอย่างเปิดเผย อาจจะแสดงออกทางวาจา เช่น การใช้คำพูดข่มขู่ การเยาะเย้ยถากถาง การกล่าวคำหยาบ หรือแสดงออกทางใบหน้าแววตา เช่น หน้าบึ้ง แววตาคูดัง และอาจจะแสดงออกทางการกระทำ เช่น การขว้างปาสิ่งของ ทูบ ตี เตะ ต่อย ซึ่งเป็นการแสดงออกที่ร้ายแรงส่งผลทำให้ตนเองและผู้อื่นได้รับความเสียหายหรืออาจถึงขั้นเสียชีวิต วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์

(2547) กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กไทยว่า เด็กไทยมีแนวโน้มของพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วง 4 เรื่อง คือ 1. การใช้จ่ายเสพติด ซึ่งชี้ชัดว่าเด็กไทยในยุคปัจจุบันใช้จ่ายเสพติดกันมาก 2. การใช้ความรุนแรง ซึ่งเปลี่ยนแปลงรูปแบบจากเดิม ซึ่งเมื่อก่อนเด็กจะทำร้ายตัวเองแต่ขณะนี้เด็กจะหันมาทำร้ายซึ่งกันและกัน 3. เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร 4. เรื่องการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย และลัทธิ ดั่งสุกาชัย ผู้อำนวยการศูนย์เฝ้าระวังทางวัฒนธรรม กล่าวว่า “การที่เด็กมีการตัดสินใจปัญหาที่เกิดขึ้น โดยใช้ความรุนแรงไม่ใช่เรื่องใหม่ที่เกิดขึ้นในสังคมโรงเรียน สาเหตุเพราะครอบครัวไม่มีความพร้อมที่จะมีลูก บางครอบครัวบิดามารดาชิงสุกก่อนห่าม รักลูกไม่เป็น ไม่ให้ความรักและความอบอุ่นแก่ลูกอย่างที่ควรจะเป็น และเกิดการทะเลาะวิวาทกันจนทำให้เด็กสะสมความรู้สึกว่าขาดความรักและความเข้าใจและคิดว่าเป็นปมด้อยของตนเอง รวมทั้งในปัจจุบันเป็นยุคของกระแสโลกาภิวัตน์ที่ข้อมูลข่าวสารที่แผ่มาจากสื่อต่าง ๆ ขาดการควบคุมทั้งจากเกม ละครฉากตบตีต่อสู้และมีการใช้ความรุนแรง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กเห็นจนชินตาและเลียนแบบพฤติกรรม หากจะเอาชนะคู่แข่งได้นั้นมักคิดว่าการใช้ความรุนแรงแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่ดีที่สุด” (ระเบิดเวลาทำลายชาติ, 2549) ในรอบหลายปีที่ผ่านมา สถิติเด็กและวัยรุ่นมีแนวโน้มในการก่อคดีอุกฉกรรจ์จำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่นตอนกลาง แต่มีการกระทำผิดร้ายแรง เช่น ปล้นทรัพย์ ฆ่าข่มขืน โทรมหญิง ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง จะเห็นได้ว่าในช่วงวัยรุ่นตอนกลางเป็นช่วงวัยที่มีการกระทำความผิดมากที่สุด เห็นได้จากการศึกษาของ D.P. Farrington, 1978 (อ้างใน ศิริบุรณ สบายโกศล, 2532, หน้า 85) ที่ศึกษาระยะยาวถึงพื้นฐานของเยาวชนที่มีความก้าวร้าว พบว่า พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจะปรากฏให้เห็นชัดในช่วงอายุ 17 - 18 ปี และจากการศึกษาของ เล็ก บุนนาค, 1961 (อ้างใน ศิริบุรณ สบายโกศล, 2532, หน้า 85) เกี่ยวกับสาเหตุของการเป็น युวอาชญากร พบว่า युวอาชญากรส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 14 - 18 ปี สอดคล้องกับการศึกษาของ สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์ (วิมลรัตน์ วันเพ็ญ และคณะ, 2551, หน้า 193) ที่สำรวจสถานการณ์ปัญหาวัยรุ่นจากหนังสือพิมพ์ พบว่า ระดับการศึกษาของผู้ก่อเหตุเรื่องความรุนแรงเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด รองลงมาเป็นระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และอำพน กิตติอำพน เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) กล่าวว่า ในปี 2551 เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 90.5 มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี ส่วนที่เหลือร้อยละ 9.5 เป็นผู้มีอายุ 7 - 14 ปี (สภาพัฒน์ซึ่งสังคมเสื่อมเยาวชนก่อคดีเพิ่ม, 2551) ซึ่งสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2550) ได้ทำการสำรวจความเสี่ยงในการใช้ความรุนแรงเพื่อการแก้ปัญหาของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในเขต

กรุงเทพมหานคร จำนวน 1,226 คนเมื่อวันที่ 11 - 14 มิถุนายน พ.ศ.2546 พบว่าในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมาพบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46 เคยทะเลาะกับบิดามารดาและผู้ปกครอง ด้วยเหตุสำคัญคือ เรื่องการเที่ยวเตร่ ไม่สนใจการเรียน ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน และการคบเพื่อน และในจำนวนนี้มีถึงร้อยละ 48.2 ที่มีความรู้สึกโกรธที่ถูกผู้ปกครองคว่ำ ร้อยละ 40 เคยถูกครูและอาจารย์คว่ำหรือลงโทษด้วยเหตุสำคัญ ได้แก่ การฝ่าฝืนกฎระเบียบโรงเรียน การมาเรียนสาย การไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย โดดรียน และไม่ตั้งใจเรียน ซึ่งจำนวนนักเรียนที่เคยถูกครูคว่ำหรือลงโทษร้อยละ 16 ที่เคยคิดจะทำร้ายครูอาจารย์ท่านนั้น ดังนั้น หากวัยรุ่นมีพฤติกรรมที่ใช้ความรุนแรง ซึ่งเป็นรูปแบบที่อันตรายและเป็นพฤติกรรมที่อาจจะพัฒนาไปสู่การก่ออาชญากรรมอันก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลและสังคมแล้วก็จะเท่ากับทำลายอนาคตของตนเองและของชาติ ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นทั้งทางสุขภาพอนามัย ความรู้ความสามารถ และการเสริมสร้างคุณธรรมลักษณะนิสัย จากการศึกษาพบว่า ปัญหาของวัยรุ่นส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากปัญหาของครอบครัว (คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมและดูแลเด็กวัยรุ่น, 2539, หน้า 44) ในปัจจุบันครอบครัวในสังคมไทยเผชิญกับปัญหาความรุนแรงในครอบครัวมากขึ้น เด็กมักเป็นเหยื่อความรุนแรงไม่ว่าจะเป็นจากบิดามารดาหรือญาติสนิท ความรุนแรงดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อเด็กโดยตรงไม่ว่าจะเป็น การรับรู้ อารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ตลอดจนคุณภาพของเด็กที่จะเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า การอบรมเลี้ยงดูที่ใช้ความรุนแรงในครอบครัว บิดามารดาจะใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรง โดยพัฒนาจากการเขียนตีมาเป็นการกระทุบ ตะ ตบ ทูบตีระชระปะกั๊กกับผนังคอนกรีต จับเด็กอัดกับบานประตู ล่ามโซ่ บังคับให้ทำงานหนัก ๆ กรอกยาฆ่าแมลงพ่นด้วยมีด ปาดคอด้วยมีด เป็นต้น (ธวัช วงศ์สง่า, 2543, หน้า 2) จากโครงการบ้านนี้ไม่มี ความรุนแรง ได้ทำการสำรวจวิธีการเลี้ยงดูลูกของบิดามารดาในกิจกรรมวัดพฤติกรรมความรุนแรงในครอบครัวพบว่า มีบิดามารดาถึงร้อยละ 57 ที่ลงโทษลูกด้วยการตี ร้อยละ 42 ใช้อำนาจในครอบครัว และอีกร้อยละ 37 ที่ทะเลาะด่าว่ากันต่อหน้าลูก (สรพรพิสิทธิ์ คุ้มประพันธ์, 2550) สอดคล้องกับ Stark and Mc Evoy, 1970 (อ้างใน โสภณัท นุชนาด, 2542, หน้า 156) ที่พบว่า 9 ใน 10 ของหญิงที่เป็นมารดาลงโทษเด็กด้วยการเขียนตี และ 8 ใน 10 ของชายที่เป็นบิดาลงโทษเด็กด้วยการเขียนตีเช่นกัน และนอกจากนี้ Backer, 1964 (อ้างใน สมพร สุทัศนีย์, 2530, หน้า 26) ถือว่าการลงโทษทางกายเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งการที่บิดามารดาทำรุนแรงทั้งทางกายหรือทางใจลูก เมื่อโตขึ้นเด็กจะเป็นเด็กก้าวร้าว มีปัญหา และเมื่อโตเป็นบิดามารดา ก็จะไปทำความรุนแรงกับลูกของตนต่อไป จากการที่บิดามารดาพูดเสียดสี ถากถาง ดูถูก เขียนตี และทำร้ายร่างกายลูก สิ่งเหล่านี้ก็จะฝังแน่นในหัวใจเด็ก

และปรากฏออกมาในพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก ซึ่งเพียง 1 ครั้งใน 10 ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับลูกที่รุนแรงก็เพียงพอที่จะทำให้เด็กเป็นคนก้าวร้าว มีนิสัยอันธพาลได้ (ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์, 2549) การเลี้ยงดูแบบหลงโทษทางกายมีความสัมพันธ์กับการกระทำ ความผิดของเด็ก การลงโทษที่รุนแรงจะทำให้เด็กเกิดความอาฆาตต่อผู้ใหญ่แล้วยังจะไปขัดขวางความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กได้อีกด้วยและความอาฆาตก็จะแผ่ขยายไปสู่สิ่งอื่น ๆ ที่อยู่แวดล้อมตัวเด็กเมื่อเด็กเป็นวัยรุ่น (โสภณัท นุชนาถ, 2542, หน้า 158) รวมไปถึงสื่อมวลชน ซึ่งมีหน้าที่ในการนำเสนอข้อมูล ข่าวสาร ตลอดจนสาระความรู้และความบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ซึ่งในปัจจุบันถือว่าเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร สื่อมวลชนได้เข้ามามีอิทธิพลและบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างค่านิยมในความรุนแรงและพฤติกรรมที่ตีให้กับวัยรุ่น แต่ในปัจจุบันมีการเผยแพร่วัฒนธรรมความรุนแรงในสื่อมวลชนต่าง ๆ โดยเฉพาะภาพยนตร์ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต จากการที่ประเทศได้มีการพัฒนาทางเทคโนโลยีทำให้สื่อต่าง ๆ สามารถเข้าถึงประชากรได้ทุกเพศทุกวัย มีการเปิดรับสื่อทุกทาง ทั้งทางโทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งแต่ละคนจะใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์โดยเฉลี่ยแล้ว 3 - 4 ชั่วโมง ในเด็กวัยรุ่นบางคนใช้เวลาถึง 7 ชั่วโมงต่อวัน Media Development, 1/1992 (อ้างใน กอบแก้ว ไทยอินขงศักดิ์, 2543, หน้า 1) ซึ่งกระทรวงเทคโนโลยีและสารสนเทศได้ออกมาเตือนว่า ห้ามเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เล่นเกมนานเกิน 3 ชั่วโมงต่อวัน เนื่องจากจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของเด็ก ดังนั้นการที่เด็กและวัยรุ่นใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์นานจนเกินไป อาจส่งผลร้ายต่อตัวเด็กและวัยรุ่นได้ สอดคล้องกับ ผลสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่นไทย พบว่า สื่อหรือปัจจัยต่อไปนี้มีอิทธิพลต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น เรียงตามลำดับดังนี้ อันดับ 1 ภาพยนตร์ อันดับ 2 การชักจูงและสนับสนุนจากเพื่อน อันดับ 3 ข่าวความรุนแรงที่ปรากฏตามสื่อ อันดับ 4 เกมตู้และเกมคอมพิวเตอร์ อันดับ 5 อินเทอร์เน็ต อันดับ 6 รายการทีวี และอันดับสุดท้าย นิยายหรือการ์ตูนแนวก้าวร้าว (โจไทย 1 ในโลก, 2549) จากผลของการสำรวจของสวนดุสิตโพลล์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตโพลล์ เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องกับผู้วัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า สื่อทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบของเด็กวัยรุ่นสูงสุด โดยมีสถิติคิดเป็นร้อยละ ของข้อมูลที่เป็นเพศชาย 43.47 และเป็นเพศหญิง 49.32 (สมทรัพย์ สุขอนันต์, 2546, หน้า 5) สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ได้ทำการสำรวจเรื่อง สื่อโทรทัศน์กับการใช้ความรุนแรงในกลุ่มเยาวชนกรณีศึกษานักเรียนและนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 14 - 25 ปี จำนวน 1,569 คน เมื่อวันที่ 5 - 21 มิถุนายน 2549 พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 94.6 ระบุว่าเคยเห็นหรือดูโทรทัศน์ที่มีภาพการใช้ความรุนแรงผ่านละคร

การ์ตูน ภาพยนตร์ ภาพข่าว และ โฆษณาบ่อยครั้ง โดยร้อยละ 65.8 พบเห็นพฤติกรรมขว้างปาสิ่งของ ทำลายข้าวของทรัพย์สินให้เสียหายในระดับค่อนข้างรุนแรง ร้อยละ 54 เห็นพฤติกรรมการต่อสู้ ทำร้ายร่างกายกันค่อนข้างรุนแรง และร้อยละ 53.2 เห็นพฤติกรรมการพุดจาหยาบคาย คำทอหรือไม่ให้เกียรติคู่สนทนาค่อนข้างรุนแรง (วัยรุ่นไทยซึมซับความรุนแรงจากสื่อ, 2550) ซึ่งสอดคล้องกับ Barrie and Jackie (1998) ได้ทำการตรวจสอบระดับความรุนแรงของการกระทำในช่วงเวลาที่มีคนดูมากที่สุด (Prime Time) ของรายการละครทางโทรทัศน์ในสหรัฐอเมริกา พบว่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ของรายการมีความรุนแรง และร้อยละ 60 ของตัวแสดงหลักนั้นมีส่วนร่วมในความรุนแรงนั้น ซึ่งเด็กและวัยรุ่นจะชมละครและภาพยนตร์ที่รุนแรงและจะมีผลส่งสมให้จดจำนำไปเลียนแบบไปใช้ในอนาคต และศิริไชย หงส์สงวนศรี และคณะ ได้ศึกษาพฤติกรรมการเล่นคอมพิวเตอร์ในนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในปี พ.ศ. 2546 พบว่า ร้อยละ 84.6 ของนักเรียนเคยเล่นเกม ร้อยละ 23.9 เล่นเกมมากกว่า 4 วัน ต่อสัปดาห์ ร้อยละ 11 เล่นเกมทุกวัน และร้อยละ 75 - 90 ของเกมที่เด็กและวัยรุ่นนิยมเป็นเกมที่มีความรุนแรง (ชมรมจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นแห่งประเทศไทย, 2550) ซึ่งสอดคล้องกับผลสำรวจสุขภาพคนไทย ปี 2548 ของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ พบว่าโทรทัศน์และคอมพิวเตอร์ เปิดโอกาสให้ปลูกฝังนิสัยความก้าวร้าวในเด็กและวัยรุ่น วัยรุ่นจึงสามารถเรียนรู้ซึมซับสิ่งต่าง ๆ ที่สื่อนำเสนอ และการเรียนรู้ที่ขัดเกลาความเป็นตัวของตัวเองตั้งแต่เด็กจนกระทั่งเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ สื่อจึงทำหน้าที่ในการอบรมบ่มเพาะ ซึ่งมีผลต่อค่านิยมในความรุนแรงและพฤติกรรมการเล่นแบบที่ดีหรือไม่ดีต่อวัยรุ่นในอนาคตด้วย (ใจไทย 1 ใน โลก, 2549) ซึ่ง Larsen, 1998 (อ้างใน กอบแก้ว ไทยอินยงศักดิ์, 2543, หน้า 1) ได้กล่าวว่า การนำเสนอการตอกย้ำบ่อย ๆ การแสดงให้เห็นหนทางที่สามารถหยิบมาเป็นแบบอย่าง สอนถึงวิธีการการปลดปล่อย เด็กที่ไม่รู้ประสีประสาได้รับรู้ในทางที่ผิด ๆ โทรทัศน์ได้กลายเป็นโรงเรียนที่สอนความรุนแรงให้กับวัยรุ่นในปัจจุบันวัยรุ่นจึงได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนที่มีลักษณะกระตุ้นพฤติกรรม ทศนคติ และค่านิยมในความรุนแรงที่ไม่พึงประสงค์เสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นการที่วัยรุ่นมีความสนใจในการรับชมสื่อที่นำเสนอความรุนแรงจึงน่าจะส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่นได้ จากการบูรณาการเอกสารและวรรณกรรมต่าง ๆ นั้น พบว่า พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่นของวัยรุ่นนั้นเกิดขึ้นเพราะมีเหตุและปัจจัยหลายประการ ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตเห็นความสำคัญของปัญหาการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น เนื่องจากเป็นวัยที่กำลังค้นหาเอกลักษณ์ ความเป็นตัวของตัวเอง มีอารมณ์แปรปรวนง่ายขาดการควบคุมอารมณ์ของตน มีความต้องการที่จะก้าวร้าวหรือรุกรานผู้อื่น และต้องการการยอมรับจากสังคม กลุ่มเพื่อน ครอบครัว เป็นต้น ซึ่งจากการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย พบว่า

จังหวัดเชียงใหม่มีรายงานจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่แสดงให้เห็นถึงจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาแล้วพบว่าการก่อคดีในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเป็นอันดับที่สองรองจากระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจากรายงานของโครงการติดตามสภาวการณ์เด็กและเยาวชนรายจังหวัด (Child Watch) (ภาคเหนือตอนบน) พบว่าในจังหวัดเชียงใหม่มีการทำร้ายร่างกายในสถานศึกษาและมีการพบเห็นการพกอาวุธในสถานศึกษา ในระดับอาชีวศึกษาสูงเป็นอันดับสองของภาค

เนื่องจากผลการสำรวจและจากสถานการณ์ดังกล่าวที่พบว่านักศึกษาในระดับอาชีวศึกษามีปัจจัยเสี่ยงอย่างมากที่จะมีการก่อเหตุความรุนแรง จึงเป็นเหตุผลที่ผู้วิจัยต้องการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักเรียนนักศึกษาในสายอาชีพ ผู้วิจัยจึงได้มีความสนใจศึกษาในเรื่องของพฤติกรรมความรุนแรงและปัจจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อป้องกัน แก้ไข และฟื้นฟูปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการศึกษาในด้านของปัจจัยพื้นฐาน ความเครียด ค่านิยมในความรุนแรง ความบกพร่องในการจัดการอารมณ์ การใช้ความรุนแรงจากครอบครัว และความสนใจในการรับสื่อที่นำเสนอเนื้อหาความรุนแรง กับการส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสายอาชีพ และทำนายพฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสายอาชีพ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งสามารถที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นไม่ให้ก่อปัญหาให้กับชุมชนและสังคม ส่งผลให้เกิดการลดปัญหาการก่อเหตุรุนแรงทั้งในและนอกสถานศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสายอาชีพ จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสายอาชีพ จังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสายอาชีพ จังหวัดเชียงใหม่

สมมติฐานการวิจัย

ตัวแปรอิสระสามารถร่วมกันพยากรณ์พฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสายอาชีพ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ได้

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสายอาชีพที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 2 สถาบัน คือวิทยาลัย ก และวิทยาลัย ข ซึ่งกำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 – 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ประกอบด้วย

1. ปัจจัยพื้นฐาน มีดังนี้
 - ระดับชั้นปี
 - เกรดเฉลี่ย
 - สถานภาพของครอบครัว
 - การอยู่อาศัย
 - ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย
 - ประวัติการถูกตัดคะแนนเป็นลายลักษณ์อักษรจากโรงเรียน
2. ความเครียด
3. ค่านิยมในความรุนแรง
4. ความบกพร่องในการจัดการอารมณ์
5. การใช้ความรุนแรงในครอบครัว
6. ความสนใจในการรับสื่อที่นำเสนอเนื้อหาความรุนแรง

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ พฤติกรรมความรุนแรง

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในเรื่องของความหมาย ผู้วิจัยจึงได้นิยามความหมายของคำต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมความรุนแรง หมายถึง ระดับของการกระทำที่มีความรุนแรงต่อผู้อื่น ซึ่งเป็นการใช้อำนาจทางกายหรือใช้อาวุธเพื่อทำร้ายบุคคลอื่น รวมถึงการใช้อำนาจทางวาจาเพื่อข่มขู่หรือทำร้ายจิตใจ โดยผู้ตอบแบบสอบถามรายงานตนเองประมาณค่าตามระดับความเป็นจริงจากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด

วิทยาลัย ก และ วิทยาลัย ข หมายถึง นามสมมติของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้ เหตุที่ต้องใช้นามสมมติเนื่องจากเพื่อป้องกันผลกระทบที่อาจมีต่อสถาบันด้วยพฤติกรรมที่ศึกษาเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

สถานภาพของครอบครัว หมายถึง สถานภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา โดยได้จำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1. อยู่ด้วยกัน
2. แยกกันอยู่หรือหย่าร้างกันหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิตหรือเสียชีวิตทั้ง 2 คน

การอยู่อาศัย หมายถึง ลักษณะของการอยู่ร่วมกับผู้อื่น หรืออยู่เพียงลำพัง โดยจำแนกออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

1. อยู่กับบิดา-มารดา
2. อยู่กับผู้ปกครองฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือญาติหรือผู้อุปการะ
3. อยู่คนเดียว
4. อยู่กับเพื่อนหรืออยู่กับคูรัก

ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย หมายถึง สภาพแวดล้อมโดยรวมรอบ ๆ บริเวณที่พักอาศัย จำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. ย่านธุรกิจหรือแหล่งสถานบันเทิงในเมืองเชียงใหม่
2. เขตชุมชนในเมืองเชียงใหม่
3. ต่างอำเภอ / นอกเขตเมืองเชียงใหม่

ประวัติการถูกตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรจากโรงเรียน หมายถึง ประวัติการถูกเตือนจากทางโรงเรียนเนื่องจากการกระทำผิด โดยทางโรงเรียนได้ลงบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. มีประวัติการถูกตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรจากโรงเรียนเป็นประจำ
2. มีประวัติการถูกตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรจากโรงเรียนเป็นบางครั้ง
3. ไม่เคยมีประวัติการถูกตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรจากโรงเรียน

ความเครียด หมายถึง สภาวะทางอารมณ์ที่ส่งผลกระทบต่ออย่างชัดเจนกับร่างกายและจิตใจ ซึ่งเกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความกดดันทางด้านร่างกายและจิตใจจากเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยการตอบแบบสอบถามรายงานตนเองประมาณค่าระดับตามความเป็นจริง 5 ระดับ

ค่านิยมในความรุนแรง หมายถึง ความเชื่อที่ผิดของบุคคล ซึ่งมีอิทธิพลต่อวิธีคิดและส่งผลให้กระทำพฤติกรรมที่รุนแรง โดยการตอบแบบสอบถามรายงานตนเองประมาณค่าระดับตามความเป็นจริง 5 ระดับ

ความบกพร่องในการจัดการอารมณ์ หมายถึง การที่บุคคลไม่สามารถจัดการและไม่สามารถควบคุมการแสดงออกทางด้านความคิด ความรู้สึกและการกระทำที่ได้รับการกระทบจากสิ่งที่มีกระตุ้น จึงแสดงออกความรุนแรงออกมา เช่น การทำร้ายผู้อื่นเมื่อโดนล้อเลียน โดยการตอบแบบสอบถามรายงานตนเองประมาณค่าระดับตามความเป็นจริง 5 ระดับ

การใช้ความรุนแรงในครอบครัว หมายถึง วิธีการที่ผู้ใหญ่ในครอบครัว ซึ่งประกอบไปด้วย พ่อ แม่ หรือบุคคลอื่น ๆ แสดงพฤติกรรมออกมาและปฏิบัติต่อตัวเด็กในความปกครองด้วยการกระทำที่รุนแรง เช่น มีการทุบตี คำทอ ใช้คำพุดหยาบคาย การทะเลาะเบาะแว้ง เป็นต้น โดยการตอบแบบสอบถามรายงานตนเองประมาณค่าระดับตามความเป็นจริง 5 ระดับ

ความสนใจในการรับสื่อที่นำเสนอเนื้อหาความรุนแรง หมายถึง การให้ความสนใจ และการเลือกชมสื่อ ได้แก่ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ และหนังสือการ์ตูน ที่นำเสนอการใช้ความรุนแรง โดยมีการใช้กำลัง สิ่งของหรืออาวุธ ในการทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต โดยการตอบแบบสอบถามรายงานตนเองประมาณค่าระดับตามความเป็นจริง 5 ระดับ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงระดับของความเครียด ค่านิยมในความรุนแรง ความบกพร่องในการจัดการอารมณ์ การใช้ความรุนแรงในครอบครัว ความสนใจในการรับสื่อที่นำเสนอเนื้อหาความรุนแรง ลักษณะการใช้ความรุนแรงในชุมชน และพฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสาขาอาชีพ จังหวัดเชียงใหม่
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสาขาอาชีพ จังหวัดเชียงใหม่
3. สามารถนำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนปฏิบัติการป้องกันปัญหา (Prevention) การเกิดพฤติกรรมความรุนแรงของนักศึกษาสาขาอาชีพ จังหวัดเชียงใหม่ ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยการนำผลของการวิจัยไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมต่อไป